

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

A hirdetési díjak előre fizetendők.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész iven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

M.-Vásárhely, 1874. decz. 15-én.

Szerencsétlen viszonyainknak egyik kútfeje kétségtelenül a baloldal magatartása, melynek egyéb czélja sem volt eddigelő, minthogy a Deák-párti politikát, s azt valló férfiakat megbuk-tassa.

Majdnem egy évtizedig fujta a követ e párt az által, hogy merev ellentétbe helyezte magát a közjogi alappal, s üzte az ugynevezett közjogi politikát.

A közjogi politika okozta aztán a természet-ellenes pártállásokat, s a hibás pártállás szülte az inparlamentarismust a képviselőházban, s ez okozta, hogy belpolitikánk sem lehetett soha tárgyilagosa, hanem, hol a közjogi opposzió elleni keserű küzdelem, hol az annak tett engedmény jellegét viselte.

E politikának az árát aztán az ország fizette meg, melynek lefontosabb érdekei műveletlenül maradtak, önbizalma s jelesebbjeink iránti tisztelete megrendült, s drága ideje oda veszett.

Nincs nevezetesebb kérdés, hogy, mint vesző paripán elő ne lovagoljanak azon a baloldal hősei, kik minden nyomorúságot a kiegyezési törvénynek tulajdonítanak.

A mult heti képviselőházi ülésekben ismét tanui voltunk az oppositionalis sérelmek felsorolásának, s az indemnity tárgyalásánál egész a kíméletlenségig használta fel a párt már sokszor forgatott és elkopott tegyverét.

Valóban nem értjük a baloldalt, mely egészes pártalakulást hirdet a liberalis elvek alapján, de azért a beteg közjogi programot nem áldozza föl, vajjon miként bizzunk e párt jó akaratában, mely látja, hogy legyőzetett, hogy a nemzet cserbenhagyta; mely jól tudja, hogy már eddig is kárt okozott, s mégis megmarad sorompói közt, megmarad a nélkül, hogy bár reménye lehetne ily úton állapotainkon valamit segíthetni.

A baloldal intentiója előttünk napról-napra érthetlenebb lesz, s passzív politikája gátolja haladásunkat.

A baloldal politikájára — ily körülmények közt — bátran reámondhatjuk, hogy gyöngé és a mellett a közjó szempontjából véghetetlenül ártalmas, mert bonyolult viszonyaink tisztázását megnehezíti, zilált államunk megerősítését veszélyezteti, használni pedig, — mint az eredmények bizonyítják — semmit sem tud. Ily politikának természetes következménye egy kinos passivitas, melyre önmagát itéli, s nem teszünk fel szándékáról egyebet, minthogy válságot idéz elő, s annak zavarában önmagától megmeneküljön.

A Deák-párt ép ennek köszönheti az utóbbi időbeni erőtlenséget, s bár ereje nem törik meg, de az ország sinli és megunta a közjogi pártokat.

Ily körülmények közt nem csodálkozunk, ha a nemzet keblében egy új párt törekszik felszínre jutni, mely véget vessen a kinos állapotoknak.

E párt mellé állottak nemcsak a Deák-párt, hanem többen a balközép tagjai közül is; szándékuk a közjogi — magát túlélt — politika felhagyásával a belpolitikát rendbehozni, megerősíteni.

Vajjon ki mondhatja, hogy egy ily párt szándéka nem tiszta, higgadt és hazafiatlan?

A bérczes hazánkban megindult pártgyűlések mindenike egyhangulag elejtette a közjogi politikát; a kiegyezési alapot senkinek sem jut eszébe bolygatni, a cél csak az, hazánkat, a nemzetet azon marazmusból, melybe csaknem egyedül a közjogi viták s a baloldal passivitása miatt sodortatt — megmenteni.

Célunk az, hogy Magyarország komolyan és akadémikodás nélkül, észszel és tudománnyal, logikai rend és gyakorlati tapintat szerint lásson hozzá állami teendőinek rendezéséhez.

Liberalis vagy conservativ lessz-e a korszak, mely ez úton ránk várakozik: nem tudjuk, de, hogy a munka, a szelid törvényhozás, tekintélyes kormány, a jó gazdálkodás és helyes társadalmi irány fejlesztése az, a mit óhajtunk, az bizonyos.

Országgyűlés.

December 10. Napirenden van az indemnity-törvényjavaslat tárgyalása, az egész ház irányt vesztett, meg volt zavarodva e tárgyalás alatt, a jobbpárt, mely a vita alatt alélt volt, a szavazásnál összetartott, s így történt, hogy a ház 230 szóval 128 ellen, tehát 102 szavazatnyi többséggel előgadt a indemnity törvényt.

Ekkora majoritás régen volt együtt s csaknem minden fractio a kormányval szavazott,

Pauler Tivadar igazságügyminister előterjesztette az 1871. évi 55. törvecikk 22. §-ának az erdélyi tagosítási és arányosítási perek bélyegmentességének meghosszabbítása iránti törvényjavaslatot.

December 11. A képviselőház mai ülésén egy sereg törvényjavaslatot fogadott el, habár majd mindeniknél hosszabb, rövidebb és fölösleges vita fejlődött ki.

Az indemnity részletes tárgyalásánál Tisza Kálmán nyújtott be módosítványt, melyet azonban a ház nem fogadott el. Az adójavaslatok hatályának meghosszabbításáról szóló törvényjavaslatok tárgyalásánál Mocsáry Lajos ismét a bizalmi kérdést tette fel, de e miatt meglehetősen erős leczkét kapott Széll Kálmántól és Tisza Kálmántól is, mely körülmény azonban nem akadályozta

meg Csanády Sándort, hogy ő is ne „lovagoljon“ (hisz híres „lovagló“) a bizalmatlanság kérdésén. Az ujonczilleték megszavazásánál sem maradt el a minden évben megújuló közjogi vita, melyet Csanády Sándor kezdett meg, elénekelve ismert szentiváni énekét a közösügyes kaurrmányról. Simonyi Ernő valami újat is mondott, tanácsolván, hogy a ház tagadja meg az ujonczilletéket, de azért a sorozás tartassék meg a honvédség részére. Természetesen e tanácsot nem találta elfogadhatónak a jobboldal, sőt még Csernátony Lajos sem, ki az időtől várja annak általános elismerését, hogy a magyar hadsereg fölállítása szükség az országra és trónra nézve. Az ujonczilleték megszavaztatott s végül a mentelmi bizottság javaslatára elhatároztatott, hogy Duloovics Ernő képviselő nem fog kiadatni.

Decz. 12. Napirenden van Stoll Károly határozati javaslatának tárgyalása a föld catasteri munkálatok kiigazítása tárgyában. Stoll határozati javaslata a nagybirtokosoknak nem tetszett, s maga Ghyczy pénzügyminister is, bár elvileg pártolta a javaslatot, de azt a gyakorlatban jelenleg kivihetetlennek találja. Hiába volt aztán minden hivatkozás arra, hogy e javaslat jó eredménnyel volna az ország pénztárára nézve, a határozati javaslat ellenőrzői nagy számmal voltak s a többség élén Tisza Kálmán és Korismicscsal leszavazta Stoll javaslatát.

M... falva, 1874. decz. 14.

Tisztelt szerkesztő ur!

A falusi élet csendes magányában, azon természetes érdeklődéssel olvasom a napi eseményeket, s kísérem figyelemmel a politikai mozgalmakat, a melylyel minden családapa, minden magyar ember köteles azt tekinteni. Láttam élethalál küzdelmet a csatatéren, láttam politikai pártok elkeseredett tusáját és láttam, olvastam hírlap-irodalmi vitákat... Szerettem, midőn a lapok küzdöttek egymás ellen, e küzdelem oly nemes volt, a nemzet lelke csillogot bennök. Sokat tapasztaltam, s engedjen meg, ha e tapasztalat által feljogosítva érzem magam a jelen társadalmi hullámok felett egy pár szerény észrevételt nyilvánítani.

Megvallom, nagyon természetesnek tartom azt, hogy e lap újabb politikai iránya némelyek előtt feltűnést okozott, de másfelől örömmel üdvözlöm benne a szabadelvű politikát, örömmel üdvözlöm azon következetességet, melyet mások épen megróni törekesznek. Jól tudom én mi volt a szerkesztő ur által kimondott program. Ön alapelvében a Deák-párt irányát fogadta el, de nem kötelezte magát arra, hogy a párttegyelem fel-tétlen hódolója lesz. S most, midőn megtörtént, hogy a miuviszter a párttal szemben, különben ellennézetűekkel hozott eredményeket létre, s az elvért kiragadta magát a párttegyelem kellemetlen békói közül; most, midőn a nemzet egyetlen elvért küzd: megmenekedni a bukástól; most az ön irányát e lap hasábjain kifejtett nézetet megróni nincs okunk.

Ha a sz.-régeni gyűlés „nemzetpárti“ értelmetlen programm lett volna hangsúlyozva, akkor fájdalmasan tekinténék a téves fogalomra, mert egy nemzet életében

 Mai számunkhoz van mellékelve lapunk előfizetési felhívása.

újabb nemzeti pártot alakítani nemesak eszélytelenség, de egyszersmind érthetetlen dolog. S ha ehhez hozzá tesszük azon czélzatot, mely a kormány nemtetsző intézkedéseinek meggátolásában állana; ez több a társadalmi bűnnél, ez jogtalanosság, mit parlamentáris kormánynak eltérni semmi esetre sem szabad. Ön eldobta ez eszmét, ön kárhoztatta azt, nagyon helyesen. S midőn a vásárhelyi gyűlés ennek mintájára, de józanabb alakban lezajlott, ön pártjára állt. Milyen vakmerőség? Hogy lehet pártolni egy oly egyesülést, melynek czélja minden pártkülönbség nélkül e válságos helyzetben a kormányt felvilágosítani, nemes törekvéseiben segíteni? Valóban nagy vakmerőség volt öntől, látja még az „Erdély” is izetlenkedik azért; de e bátorság, e férfiaság jellemzi azon következetes fellépést, melyet lapjában kifejezett. Mindenki érzi a veszélyt, mindenkit foglalkoztat a zavar, s vajjon melyik lenne nemesebb eljárás, tétlenül nézni s fogadni el a kormány intézkedéseit, vagy eszközt nyújtani neki nemes törekvése kivihetésére.

Azok, kik a vásárhelyi program elfogadását ellenzik, félre ismerik, összezavarják a fogalmakat, mert ez által sem a Deák-párt alapelve megátadva nincs, sem a kormány legkevésbé is jogtalanul érintve nem lehet. Én azt hiszem, hogy a vásárhelyi tömörülés legbiztosabb jele annak, hogy a gyűlés tagjai kiválóan szeretik hazájukat s tisztelik a fennálló parlamentáris kormányt, mert egyedüli czéljuk: segédkezni. S az a sajtó, mely e fogalmat önzetlenül, tisztán fogja fel, csak becslésre méltó!

— a. —

Felelet azoknak, kik a „Székely Hírlap” újabb irányát kritizálják.

Azon korban, mikor honfiai kötelesség volt nemzetiséget és alkotmányt minden számba vehető erővel védeni és pedig szemben a kormánynyal, mely épen létünk ősi alapja ellen intézte leggyakoribb támadásait; akkor, mondjuk mi, értelme volt annak, hogy jeleseink vállvetve sorakoztak és kiki maga őrhelyét elfoglalva minden hű és éber honfi tudta kötelességét

Most azonban, midőn a kiállott ostromok romjai közül kiléphetünk, valóban szabad és erős nemzeté akarunk fölemelkedni; most, midőn kormányunk minden tagjaiban, kétségen kívül, tiszta keblű honfiakat szem-

lélhetünk, idétlen, sőt gyermekes izellenségnek tartjuk bármely oldalról azon gyakori és már unalmassá is lett vádat, melylyel a kormány hazafias támogatás helyett hatra-vakra megtámadtatik. — Akár ellenzék, akár conservatívek, demokraták, vagy aristokraták, deák-, vagy nemzetiségi-párt táborából hangozzék fel a kormányt megtámadó szó, egy oldalról sem eszélyes; sőt bátran ki lehet mondani, hogy azok, kik szokásba vették a kormány ellen agitálni, azok a baza hasznos érdekében semmi jót sem cselekesznek, azok veszélyeztetik a legszentebb ügyet, legtöbbször pedig önhibájukból merítik a vádat, melylyel támadásaikat intézik.

Azonban legyünk tisztában az eszmékkel.

Szedjük jól rendbe bomladozott, félremagyarázott fogalmainkat és töltsünk tiszta vizet a pohárba, mert ideje már és szükséges, hogy megértsük egymást.

A jelen korban, hiába rejtegetjük az eszmét és czélt, mert jól tudja mindenki, hogy ki szónokol a hazáért és ki magáért; korunkban minden lélek csak üvegházban lakozik, a hol közszemlének van kitéve.

Most nem elég az, hogy semmi rossz ne történjék, hanem a haza minden eleven tagjának föladata az, hogy mindazon szép, jó, nemes és hasznos, melyek után minden igaz hazafi kebel sovárog, mihamarább életbe lépjen.

Ezen czélra szükséges, hogy megértsük egymást; szükséges, hogy a hazafiságból monopoliumot ne csináljunk.

Mig egyrészt elismerjük, hogy az ellenzék hatalmas testülete sokszor túlzott buzgóságban áradozott, elvett, sőt igaztalan támadásokat intézett a kormány ellen, és midőn kimondjuk azt is, hogy ezen tiszta, hazafias czélzatu párt némely tagjaiban még ellenfeleinket is fölismerhettük; az ugynevezett deák-párt se követelje magának minden tagjaira nézve a csalahatalmanságot, mert meg vagyunk győződve arról, hogy derék magyar nemzeti kormányunknak többször meglehetett azon kellemetlen helyzete, melyben a legűzintébben fölsohajtott, midőn többször kénytelen volt kimondani ama fohászt: „Uram mentes meg sok jóakaróimtól.

Annyi igaz, hogy a jelenben létező közszellem nem a legelevenebb, mert nincs benne semmi lelkesedés.

Érzi ezt az egész haza, érzik ezt talán azok is, a kik semmikép sem találják személyes érdekükre nézve hasznosnak azt, hogy még ilyen érzés is támadhat az emberekben.

De ezen elálmósodott közszellemet nem a kormány idézte elő, hanem okozta az ellenzék több tagjainak tapintatlan föllépése és okozták az ugynevezett deák-pártnak azon némely tagjai, kiket az önzés tart ezen kapcsolásban, és kik miatt most épen úgy, mint a boldogult Bach-rendszer alatt, bár alkotmányos az élet, sokszor veszély nélkül szólani bajos.

Sokan vannak, kik deák-pártinak szeretik nevezni magukat, ilyenekkel úton-útfélen s különösen a hol kapni lehet és hol kaphattak valamit, sokszor találkozunk, ezek gyakran ismétlik e szót: „per magistrum juro,” azt híven, hogy az emberek még ma is csak iskolás-diákok és nem birnak elég finom megkülönböztetéssel arra nézve, hogy tudhassák fölismerni, kit lehet nagy hazánkfia Deák Ferencz önzetlen elvtársának tekinteni.

Az ilyen deákpártiak már véletlenül oly hatalomra tengődtek, hogy maguk, vagy rokonuk által a legűzintébb, legmagasabb honfias törekvés emberéről veszélyes gyanúsítással reá mondják, hogy: „ecce homo” és ez elég arra, hogy az ember legalább is catharusban részesüljön.

Az ellenzék sem marad hátra, ennek is némely tagjai positiót foglalva, édes reménnyel tekintenek a jövőbe, a hová elérkezve, elmondhatják, hogy: „én is Árkádiában születtem.” Ezek is hiszik, hogy nekik is fog virulni olyan deák élet, a melyben most a fenn körülírt némely deákpártiak boldogítani képzelik a hont.

De, hála az égnek, hogy az őket környező nyibuszt nem mi fogjuk elenyésztetni, hanem megsemmisül az önzésük, vagy a kénytelen, de mégis nemes czélzatu megjavulás által.

Azért tehát minden rendű és pártu, sok érdemű fennebb jelölt honfiak, engedjétek, hogy szabad legyen mindenkinek nem csak jó hazafinak lenni; hanem engedjétek azt is, hogy a valódi és önzéstelen hazafiság szép virága fölviruljon. — Éljetek és hagyjatok mást is élni.

Ha ezt megengeditek, akkor ismét fölébred az eleven, vidám közszellem; megszületik a jóllét őrangyala, a közbizalom. Legyen minden szereplő magyar hazafi, ellenzéki, vagy deákpárti; épen olyan, mint Deák Ferencz egész életében volt, aztán ekkor igaz lélekkel fogja őket az egész magyar nemzet dicsőíteni.

De, meg kell, jegyezni, hogy Deák Ferencz hazafiságáért senkitől és pedig kormánytól, vagy hazától jutalmat nem követelt, nem kapott és nem is vár; de, ellen-

TÁRCZA.

A tüzről.

(Folytatás.)

A világosság és az árny harezának ideje alatt, az első hajnali órákban minden dal, mely a pásztorkunyhókból száll fel, előérzi, bátorítja, hirdeti a fehér nap győzelmét a fekete felett. Sehol, semmi emberi műben nem nyilatkozik ily magas öröm az ély homályát után viszontlátott világosság felett. Az ő ember előtt, mint a madár előtt a világosság viszontlátása, a legnagyobb boldogság, mely minden mást magában foglal. A naptény első percében kitörő madárdalok lelkesültsége melegít át minden himnuszt, mely az India fennsíkjaín és völgyeiben elszórt pártos népek között felszáll. A véda-himnuszok az emberi faj csicsérgése, a nap közeledése.

Azért a pásztortűz, mely imént még csak egy gyermekisten volt, ime: a lények királyává lett. Ugy lát-szik, mintha ő teremtené a mennyet és földet, mivel megmutatja. A mindenség ismét föltalálása fölötti határtalan örömeiben, az ember nem kiméli háláját tüzhelyének nemtőjétől. Nem jelent-e meg kunyhójában Angni, s nem gyújtá-e föl a száraz leveleket a hajnal pirja előtt jóval? Tehát földelének vendége, a ház barátja, Agni az, ki megelőzi világosságával a hajnalt. Tehát ő ébreszti fel őket; ő szítja föl tüzeinket. A fényes ég nem egyéb a világ nagy pásztortűzének tüzhelyénél. „Tegnap meghalt, ma újra születik.”

A halhatatlanság első ösztöne.

A ki imént még mászott, most — fölemelve és megnövelve a himnusz által — betölti a mérhetlenséget. „Tőle születik a nap; az istenek búvászete tőle fogam-szik.” Szülője a napnak, mely saját második énjé. Vagy inkább: lakozik a magasságban és mélységben, a halandókkal és halkatatlanokkal. „Világokat nemz.” Ő az élet, ő a lehellet; ő változik át Brahmá-vá; magában egyesít minden istenséget, mint a kerékagy a küllőket.

Itt már a világosság elragadtatása káprázatban vész el. Mind jobban-jobban élesztve a dal által, a kis Agni, a ki a szerény tüzhelyen ébredt fel, imákkal táplálkozik és fényesebbnél-fényesebbé, az urak lehatalmasabbjává, istenek istenévé, a mindenség ragyogó szemévé válik. „Ha idelenn múltat is, mindent tud ő és mindent lát második énje szemével.”

„Oh, te, ki a mi gyermekünk vagy, méltó vagy dicséretünkre. Ura az erőnek! adj nekünk erőt. Király, adj nekünk diadalt! Egy személy nélküli ember házában lakozol.”

Annyi hízog és dicsérő dal viszonzásául, mit adhat ő az első embereknek? Azt, mi egy pásztornép-ségnek leginkább tetszik és mi vágyaik állandó tárgya. Termékeny tehenek, bikák, lovak, árpa, kosok, gyermekek. Ezt hinti maga körül; a pasztorok himnuszaiért gazdagságot ad; benépesíti a ház tájékát.

S a mit maga nem tehet meg, kieszközli a többi istenektől; mert ő az, ki az imákat nemzi; s magával viszi az égő áldozattal rendeltetésük helyeire.

Nemcsak, hogy ő a szabadító; hanem ő a megtisztító is. Ha elűzte a homályt mennyről és földről: behat az ember szívébe. Világot gyújt ott; elűzi a gonosz; pásztort elbámul, midőn szívében ugyanazt a szent-tüzhelyet találja fel, melyet most gyújtott meg a hegyen. „Midőn elgondolom, hogy e fényes lény szívében van, füleim csengenek, szemeim zavarodni, lelkem tévedezni kezdenek. Mit mondjak? Mit gondoljak?”

Ime azon gondolatok, érzelmek, erkölcsi esodák egy része, melyeket az első emberek egy oly egyszerű eseményből vontak elő, minő a láng első megjelenése a házi tüzhelyen.

Az emberi dolgok kezdetéhez érünk itt és felismerjük a magunkhoz hasonló lényt, végzi Quinet.

A Rig-Veda kétségkívül legrégibb írott nyelvem-lékünk, s a világ legrégibb ismert nyelvén van írva; a benne összegyűjtött himnuszok pedig nyilván évezredekkel megelőzték a könyv korát; hanem a véda-himnuszok népének évezredek tengerébe sülyedt korában; az ember már bizonyos társadalmi fejlettséggel bir. Határozottan

fölismerhető a patriarchalis élet nyoma. Bir már e nép az „úr” és „gazda” fogalmakkal; ismerete van az isten-ről; magának házakat épít, nyelve fejlett; vannak valóságos szertartásuk. Nem csak, hanem uralma alá hajtott egyes állatfajokat és azokat igavonásra is használja: valóságos pásztornép; és a mesterséges növénytermel-éssel is foglalkozik: az árpát már ismeri.

Azt pedig már tudjuk, hogy az első emberpár a paradicsomban nem kapta készen a házi állatokat, hogy első ivadékának csak meg kellett gondolnia (?) én pásztort leszek, mert illik hozzám; én meg szántóvető, s aztán úgy is tettek volna.

Napjainkba, mikor már mindenféle szelidített állataink — még szelid poétáink is — vannak, s egész rendszeres szelidítési módokat követünk, tudjuk: mibe kerül egy eddig vad állapotban élő állatfaj megszelidítése. Szegény ősapánknak pedig — ki egészen meztelenül és fegyvertelenül jött a világra, s homlokán sem igen fénylett még a teremő ihletett csókja; s a kinek arról is gondoskodnia kellett, hogy országának a farkas foga, az oroszlán körme és a bölény szarva által fenyegetett egyensúlyát, valami testitől idegen eszközöknek véd- és támadó fegyverekül fölhasználása által — fenntarthassa, s ki mindemellett gyakran került alól; a mikor aztán tapasztalhatta, hogy: ha arra kerül a sor: ki tud jobban harapni, vagy öklelni, hát akkor ő nagyon kicsiny úr a világon; ennek a mi szegény ősapánknak tehát nem igen támadhatott az a gondolata, hogy valami forrásnál egy-egy bölénnyel összetalálkozott: no, én most tenéked megfogom azt a kedves kis szarvacskádat, melylyel te az apámat olyan szépen megcsikládoztad, hogy én lettem bele a majoresco, s hazaviszlek, légy az én társam; hanem, vagy visszahúzódtott szépen a sűrűbe, a honnan előjött; vagy: ha nagyon megkivánta amannak bőrét, húsát, vérét, s bátorságot is érzett magában hozzá: megmarkolta dorongját, vagy kőbaltáját, s azt kérdé tőle: hogy adod a bőrd?

Bizony nem adta az ingyen; jó, ha oda adta.

(Folytatása következik.)

kezőleg, tiszta kebellet, szóval és tettel szerette a hazát egész életében, és ezen egyenes útról a csalóka fény, vagy a sértett ambíció és bármi tekintet őt, a dicső honfiut, el nem fogja csábítani; miért ily nemzeti szentnek nevére önzésteljesen esküdni, a haza és Isten ellen vétek.

És mindezen előzmények után mondjuk el, a mit tulajdonképen akarunk.

Már rég az ideje, hogy bizonyos rendszeres következetességgel és a néhai inquisitio türelmetlenségével sokszor veszedelemnek van kitéve az olyan önálló hazafi, a ki nem sorakozik jobbra, vagy balra, mert mindkét felől hiányokat és ferde irányt lát.

Az ilyennek ritkán lehet büntetlenül szólani, mert nem személyes és mások érdekéből indulván a nyilvános térre, nem is gyanítva sok ember önzésteljes célzatainak ártalmára van, a kik ezt aztán zokon veszik.

Az önálló honfi a mondva csinált közvéleményt a maga valójában fölismereti, megkülönbözteti a talmi aranyt a valóditól és a china-ezüstöt a 13 próbás jó ezüstitől; szóval: sejteti engedi azt, hogy: ki a jó hazafi.

Igy például, kimutatja azt is, hogy azon deákpárti, a ki lapot szerkeszt és abból kizár minden higgadt ellennézetet, mely jövőre hasznos lehetne, vagy a kedélyeket megnyugtató és ezért megvárja, hogy jutalomul osztálytanácsos, tanfelügyelő, főispán, vagy bármily tekintély legyen; az ily szerkesztő nem önzetlen hazafi és nem önzetlen honfi az is, a ki csak azért deákpárti és azért megy követnek, mert fiscalis javak igazgatója, vagy honvéd-ezredes s a többivé válhatik.

Az önálló honfi kimondja azt is, hogy az oly balpárti sem önzetlen hazafi, a ki csak azért baloskodik, mert nem lehetett táblabíró, elnök, pénzügyi tanácsos, vagy miniszteri titkár.

Igen jellemző, hogy jobb- és baloldali lapokban az ilyeneket nem igen, vagy csak ritkán lehetett kimondani; sőt van olyan magyar lap, de áldassék az Úr neve, csak egy, vagy kettő, a mely részen áll, mint a huz és azonnal fölébreszti a szövetségeseket, mondván: „talpra fiúk, mert farkas van az akolban!”

Üdvözlét azért a „Székely Hirlap“-nak, a hol most már nem sérti szemét a jóknak az, hogy a tiszta honfi őszinte szavait hallatja és túlnemes lelkesedéssel a haza és kormány iránti önzetlen szeretet fenntartva van, hol az árnyék sötét képe a valót el nem takarja, el nem ferdíti; a hol ki lehet mondani azt, hogy nem a magyar kormányt kell vádolni, hanem inkább vádoljuk mi az olyanokat, kiket a kormány bizalma jelentékeny és fontos hivatással megbízott; de a kik ezek közül a bennük helyezett bizalommal visszaélve, nem lelkesen, nem egyszerűséggel létesítik, sőt épen nem létesítik a kormány nemes intencióit és ezért itten kimondjuk szükségét az oly honfiak egyesülésének, kik az alkotmányos kormányt koronként önzetlenül figyelmeztetik valódi bajaink orvoslására; de kimondjuk végre azt is, hogy az ily egyesület a szász-régeni nyilatkozat alapján sem létesülhet, határozottan hibásnak és tapintatlannak tartván annak is egész alapját; s hisszük, hogy nem is egészen az volt célzata a mit hirdetett; hanem szükségét látjuk oly egyesülésnek, mely az önzetlen egyetértést köztünk meghonosítja és mely épen ezért örök és állandó lesz. Gy.

Szász-Régen, 1874. dec. 11.

IV.

Tekintetes szerkesztő ur!

Hogy a kilátásba helyezett itteni közlemények számát ez évben még egygyel növelhessem, engedje meg, hogy társadalmi életünk közelebb lefolyt másfél hó alatti mozzanatairól csoportosan értesithessem becses lapja t. olvasó közönségét.

Nőegyletünk iránti udvariasságból a végén kezdve a dolgot, az általuk mult szombaton megtartott, fényesen kiűtött tombola-játékkal összekötött és tánczszal végződött sétaestélyről kívánok szólni. A nőegylet — tekintetbe véve a kisorsolás alá készített tárgyak számát és minőségét — újabb jelét adta, hogy a maga elibe tűzött célzott fáradság, munka és áldozatok hozatala árán is képes megközelíteni. Ezen fáradozásuk- és áldozatkészségüket szép eredmény koronázta most is, a mennyiben egyfelől az estély ment volt minden feszélyességtől és a vigtség csakhamar tánczban tört ki; másfelől pedig a tiszta jövedelem, mely a szegényeknek 140 frtot hajtott, sem mondható csekélynek a mi viszonyainkhoz képest. Az estély ezen jövedelméből a nőegylet már bevásárlásokat teszen, hogy karácson estéjén — szokás

szerint — a legszükségesebb ruházatot is nélkülöző árvaít felöltöztesse. Azon öröm- és hálaökönyek, melyek ezen estyén a megajándékozottak szemeiben fényleni fognak, bizonyára méltó jutalom leend az egylet áldozatkészségeért.

Tovább haladva, még egyszer megemlékezem tűzoltó-egyletünkről, a mely már megalakultnak tekinthető, a mennyiben mult hó 22-én a tetteges szolgálatot átvette. A szokásos átvételi próbagyakorlat a téli évszak, és különben is kellemetlen idő miatt, ezuttal nem tartathatott meg, s nincs is kilátás, hogy tavasz előtt megtartathatnák, mindamellett a város nyugodtan ruházhatta át a tetteges szolgálatot az egyletre, mert volt alkalma meggyőződnie a felől, hogy rendezett, habár kis tűzoltó-egylet is, felszerelve a szükséges tűzoltószerekkel, tűzvész esetében — már csak a munkafelosztás folytán is — kedvezőbb eredményt képes felmutatni, mint a tűzvész helyére tobuló begyakorlatlan nagy tömeg. Az átvételi nap estvéjén a meghíva volt vendégeket és a tűzoltó-egylet tagjait a városi szálloda táncztermében terített asztalok várták, melyek mellett mintegy kétszázan foglaltak helyet. Az ünnepély Göllner Mihály városkapitány és polgármesteri helyettes pohárköszöntőjével vette kezdetét, melylyel a szolgálatot a város nevében a tűzoltó-egyletnek ünnepélyesen átadta, mire a tűzoltó-egylet főparancsnoka, Kinn János, szavazott köszönetet az egylet nevében a város részéről tanusított azon támogatás- és áldozathozatalért, a mely által lehetővé tétetett, hogy az egylet megalakulhasson. Ezek után a pohárköszöntők egész sorozata következett, melyek közül legesztantósabb volt az ügyvéd Balogh Ferencz uré, ki az egylet pénzalapja növelésére adakozást indítványozott és nyitott meg, a mely az egyletnek 93 frtot jövedelmezett. Az egylet ezen összeget annyival szívesebben fogadta, mivel a segélyezésre még valóban oly nagy szüksége van, és mivel ezzel lehetővé tétetett a még hiányzó tűzoltószerek egy részét beszereznie.

Utóbbi időben a helyi ev. luth. egyház kebelében is változás adta elő magát, ugyanis: a kápláni állomás, derék káplánunk Kinn Gusztáv vajolai lelkészszé történt megválasztása folytán üresedésbe jött. A pályázat ezen üresedésbe jött állomásra ki volt hirdetve és a választásnak pár héttel ezelőtt kellett volna megtörténni, minthogy azonban csak egy pályázó volt, az egyházi képviselőség elhatározta egy újabb pályázati hirdetményt közrebocsátani és a pályázati idő lejártával egy újabb választást ejteni meg. Az ev. luth. egyház az innen eltávozott káplányban sokat vesztett, s ezért óhajtott volna, ha az új választás eredménye úgy ütne ki, hogy ezen veszteség kevésbbé lenne érezhető.

A sok tárgy közepette majdnem megfeledkezém a Katalin-napi lövészgyuleti bálról, mely csinosságra nézve méltó párja volt elődeinek. A jövedelem nagyon eltért ugyan a nőegylet estélye jövedelmétől, de nem volt deficit, és a mai világban ez is nagy nyereség!

r... W.

K ü l f ö l d.

Arnim gróf elleni ügyben a tárgyalás decz. 11. és 12-én tovább folytatott, de nem végeztetett be s valószínűleg még 14. és 15-én is eltart. A 11-iki ülésben felolvasatott Arnimnak egy levele, melyben a külügyi hivatalhozi viszonyát megszüntnek állítja. Azután kihallgattatik a párisi követségtől Scheven, Gasperini, továbbá: professor Lewis és Braun s ezt több iratok felolvasása követte; 12-én kihallgattott bűnügyi ügynök: Pick és Wesdehlen, utóbbi az „Echo du Parlament“ és a bécsi „Presse“-ben megjelent leleplezésekre vonatkozólag. Erre említett lapok vonatkozó cikkei olvastatnak fel. Arnim megtagadta a nyilatkozatot arra nézve, hogy ezen közlemények kiadása tőle, vagy mástól származik-e. Erre Bülownak egy irata olvastatott fel, melyben ez azt mondja, hogy: mint hivataloknak kötelessége lett volna a leleplezések előtt előjárójához, vagy közvetlenül a császárhoz jelentést tenni, s nem azonnal a nyilvánosság elé lépni. Az által, hogy a felettes hatóság mellőztetett, a szolgálati érdek megsértetett. A közvéleményekért egyedül Arnim felelős.

Arnim gróf feleletében panaszkodik a hivatalos lapok magatartása felett.

Dockhorn védő megjegyzi, hogy épen ezen lapok magatartása s kibocsátványok közreadása a „Nordd. Allg. Ztg.“-ban provocoálta a kormányt. Dockhorn kívánatára felolvasatnak a „Nordd. Ztg.“ vonatkozó közleményei, az államügyész ajánlatára Wallner egy Marienbadból irt levele, továbbá Lundsbergnek több levele.

Erre következett volna gróf Arnim Hermarnak, mint tanunak kihallgatása, mit a törvényszék megtagadott.

Több levelek felolvasása következvén, Lauter egyik levelében előfordul ezen kitétel: „megvesztegetési kísérlet.“ Dockhorn erre vonatkozólag azon fölvilágosítást adja, hogy báró Bratfeld a „Presse“ szerkesztőségénél, mint gróf Arnim megbízottja adván ki magát, a leleplezések szerzője után tudakozódott s annak megnevezésével szemben előbb 20,000, aztán 30,000 frt biztosítékot ajánlott fel. Hasonló kísérleteket a német külügyi hivatal is tett. Erre az ülés berekesztetett. Délután zárt ülés volt, melyben az öt darab egyházpolitikai iratok olvastattak fel. Arnim azt nyilatkoztatta, hogy ezen iratok, mint sajátjai tekintendők. A tárgyalás csak rövid ideig tartott.

Bécsi hírek szerint az Offenheim elleni bűnügyben a bíróság megalakított. Elnöke: Weittman orsz. törv.-széki tanácsos lesz.

Londonból decz. 11-ről írják, hogy a nordhum-berlandi bányákban a munkások bérének 10/-el alább szállítása miatt strikkoltak a munkások.

Buenos-Ayresből decz. 10-ről az a hír, hogy Arredondo Rokka által megveretett s a felkelő sereggel elfogatott. Az országban a béke helyreállított és általános amnestia mondatott ki.

Uj-Yorkból azt írják, hogy Philadelphiában a vasöntődékekben elhatározottat az üzletet felényire leszálítani.

Versaillesben a gyűlés elhatározta, hogy minden vallásfelekezethez teljes szabadság adatik, hogy is-teniszteleteket tarthassanak.

H i r v a t.

— Rudolf koronaherczeg mult szombaton tette le a vizsgát katonai tanulmányaiból a király jelenlétében, ki legmagasabb meglegedését nyilvánítja a trónörökös haladása iránt.

— Hatala Péter, az ismert szabadelvű pap kilépett a katolikus egyházból, s az unitárius felekezethez csatlakozott.

— Palotayné, Lovassy Józefa mult szombati jutalomjátéka meglegedésünkre ütött ki, a szerepek jól voltak kiosztva, s az előadásra látszik, hogy gondot fordított a rendező. Társulatunk egyes tagjaitól nem lehet megtagadni a képességet, s csak akarat és szorgalom kell, hogy egyes előadásokkal meglepjék a közönséget. A jutalmazottat többször nyílt jelenetekben is kitüntette a nagyszámu közönség.

— Szathmári Laczkóciné asszony mult hétfőn lépett fel Szigligeti „Fenn az erna, nincsen kas“ című vigjátékában. A szép számu közönség egész rokonszenvel fogadta a rég nem látott művésznőt. Az előadás egyike volt a legjobbaknak, s mi legfőbb, a játszóké egyikét sem lehetett a szerep nem tudással vádolni ez este. Palotainé egész művészi felfogással alakított, s a nagy-ravágyó, de jó szívű Gizellát élethűn állította előnkbe. Rejtényi a Rejte szerepében csinosan mozgott, s helyen-helyen értelemmel deklámált. A többi szerepek is sikerülteknek mondhatók. Az előadásról meglegedéssel távozott a szépszámu közönség. Laczkóciné asszony tegnap lépett fel utoljára a „Mamában“ mely előadásról jövő számunkban fogunk megemlékezni.

— A székely leány-árvaház mult vasárnapon tartotta első közgyűlését. Szép számu hölgy-koszoru életűkité ez alkalommal a „Transylvánia“ nagytermét. Az elnöki megnyitó beszéd után, Damokos Antalné urhölgy adta elő csinos titkári jelentését, mely ugy szabatos irány, mint előadása tekintetében egyaránt meglepte a jelen volt közönséget. Ezután a pénztárnok, Filep Albertné urhölgy derítette fel az egylet anyagi állását, ki szíves-ségből lapunknak is beküldötte az alább olvasható pénztári rövid áttekintést. Az alapszabályok módosítására kiküldött bizottság jelentésének előterjesztése után következett a tisztviselők és bizottmányi tagok megválasztása. Elnök lett gr. Toldalagi Victoriné, kinek az egylet létesülését első sorban köszönheti; alelnök Filep Albertné, titkár Istvánfy Pálné és pénztárnok Bihari Sándorné. A választmányi tagok névsora nem küldetvén be, azt ez alkalommal nem közölhetjük, reméljük, hogy azon helyzetben leszünk, miként jövő számban ugy az elnöki beszédet, mint titkári jelentést egész terjedelmében közölhetjük.

— Jelentés. Mint a marosvásárhelyi székelyföldi leány-árvaház és nevelőintézet id. pénztárnoka, addig is, míg végleges elszámolásomat a folyó évi december hó 13-án tartott közgyűlés határozata folytán a pénztárnak

az újonnan választott pénztárnok kezéhez ez év végével leendő átadása alkalmával megtenném tudatni kívánom, hogy az 1872. év november 4-től 1874. évi december hó 13-ig kezelésem alá befolyt összesen 6332 frt 95 kr folyó pénzben és 3300 frt urbéri papirban. Ezen összegből ez idő alatt kiadás volt a felszerelési költségekkel együtt 1448 frt 54 kr. Takarékpénztárba tétetett 4700 frt. A napi kiadások fedezésére pénztárba van 184 frt 41 kr és gondozásom alatt 3300 frt urb. papir. Filep Albertné, a marosvásárhelyi árva-leányház id. pénztárnoka.

* **Helyi rendőrségünk** a gyakori tolvajságok felletti felszólalásainkat komoly figyelemre méltatván, megkezdette erélyes működését az ügy gyökerére hatva. Utóbbi időkben ugyanis többnemű tolonczozásokat tett; a foglalkozás nélküli, czellengő embereket felfedezhető születésük helyére kísérteti. E dicsérendő eljárás azonban nem hozza létre a kívánt eredményt, mert nem egyszer történt meg az, hogy a falusi előljáróság nem bírván felfogni e cselekvény horderejét, a tovább tolonczoztatást egy suhanczra vagy kis leánykára bizza, kitől a „menesztett” atyafi azonnal elsőzik, s midőn a fáradt rendőrközeg a városba visszaérkezik: meglepetve látja elszállított emberét már megnyugodtan üldögelni a piaci kút körül. A mint értesültünk, a rendőrség e hátrány eloszlátása végett átírást is tett Marosszék közigazgatási hatóságához, hogy a falusi előljáróságok az ügy fontossága felől hivatalosan felvilágosíttassanak, s így a kívánt siker elérhető.

— Az „Erdély” mottoja: „Adjatok, adjatok, a mit Isten adott.”

* **Jakab Sándor** szentgerliczei 19—20 éves ifju bátyját, ki anyjára fogta a pisztolyt, egy baltával leütötte, s magát azonnal a helyi kir. törvényszéknél felfeljelentette.

* **A helyi dalárda** egyik városi polgár meghívása folytán kedélyes estét töltött folyó hó 12-én. Jelen volt a dalárda érdemdús elnöke: Petri Ádám ur is. A nemes időtöltés a betanult darabok gyakorlásában állott.

* **A királyi tekintetes törvényszékek és járásbírók** becses figyelmét felhívjuk Imreh Sándor helyi ref. főtanodai nyomdásznak mai számunkban megjelent hirdetményére.

Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1874-dik évi decz. 14-én és következő napjain következő ügydarabok adatnak elő

(Folytatása és vége.)

Petri Ádám k. t. r. b. által.

D. Andre Ferencz gr. Bethlen Olivér és neje csödtömege e., Simó Györgyné Barabás Miklós e. som. vh., Langer Mór Ugron Lázár e. 50 frt, Téglás Zsuzsánna Mihály Mózes e. hozományi ingók, Dregolya Rávéka Moldován Ilia s t. e, igény, Schäffer Franczi Kalmár József e. ingóságok, Turmán Olivér Dávid Márton e. 20 frt házber, ugyanaz ugyanaz e. 62 frt 50 krajczár iránti perük.

„Szolga Miklós k. t. r. b. által.

Tatárlaka községe Góga Naftaila s t. e. som. vh., Bereczki Ferencz Marton János e. 76 frt s járuléka, Vincze József Szarukán Tamás e. szerződés teljesítése, Maksa községe Bogdán István e. 96 frt s járuléka, Fábian József Fábian Mihály e. 27 frt, Fejér Mihály Szőke Ferencz e. 10 frt, Benke Sigmund Zágoni László e. 11 frt iránti perük.

Istvánffy Pál k. t. r. b. által.

Gyarmathi Ferencz Huber Józsefné e. 2000 frt, Sebe Ákos Pető Mihály e. bekeblezési ügye, Murvai Sámuel Miklós Lajosné e. som. vh., Nagy Kálmán Szigyártó János e. 10 frt tőke s jár. iránti perük.

Illyés Károly k. t. p. b. által.

Lukács Ferencz és neje Nalácsi Ráchel hagyatéki ügye, Klein Péter Nagy-Disznód községe e. kártérítés Hager János Róthmann Márton e. szerződés kiállítás és 900 frt, Nagy Márton Nagy Péter e. egy belsőtelek, Véber József Törösvár község e. 694 frt és 180 frt, Ugron János Tischler János e. 200 frt, Treusansky Brigitta Fekete László és neje e. 516 frt, Oancsa Simeonu Oancsa Maria e. tulajdonjog iránti perük.

III. Tanács bűnügyekben.

Nagy Samu k. t. r. b. által.

Roth Rózália testisértés, Balicsiu Avram testisér-

tés, Errst Simon lopás, Kulcsár József testisértés, Végh István testisértés, Szász Samu becsületsértés, Szigethi Mária becsületsértés, Pál András lopás, Tóth Márton lopás, Dragomir George testisértés, Mójsze Szolovestre testisértés, Rieger Sámuel becsületsértés, Ferencz Áron testisértés, Dikenthal Antal testisértés, Homm István lopás, Becze Balázs lopás, Incze József vadászati kihágás iránti bűnügyök.

Vajda Simon k. t. r. b. által.

Málnási Ferencz kihágásos ügye, Tyira Anna kihágásos ügye, Onódi József ugyanaz, Marosán Mária ugyanaz, Gajdos József ugyanaz, Czerán Dumitru s társai tolvajság, Stenner Vilmos kihágásos ügye, Cioranu Juon s társai kihágásos ügye, Eberla Kaiharina kihágásos ügye, Bitai Antal megkísérlett gyilkosság, Dajka János nehéz testisértés iránti bűnügyök.

Spech Adolf k. t. r. b. által.

Maxim Juonescu s társai testisértés, Horgos Jánosné becsületsértés, Csugezán Juon becsületsértés, Prosa Mihály becsületsért., Teszler Mátyás közintézetek e. kih., Nedela Juon közintézetek e. kh., Miklós Károly becsületsértés, Hanech György becsületsértés, Lebovics Bernád testisértés, Kosztanek Mitru nyilvános erőszak, Gál Károly becsületsértés, Groll János becsületsértés, Bobói Vaszilie testisértés, Mundvanek Antal lopás, Deák Istvánné becsületsértés, Torcea Niculai testisértés, Saja Mathei becsületsértés iránti bűnügyök.

Sztojka Antal k. t. r. b. által.

Salamon George tolvajság, Lázár András s társai több rendbeli tolvajság, Román Pável s társa tolvajság, Rácz Juon lui Tanászie becsületsértés, Tamás István becsületsértés, Kozma Serafin s társai testisértés, Kozma János s társai testisértés, Candale Dumitru becsületsértés, Serbán Nicolai becsületsértés, Csezán Petru testisértés, Soós Sára becsületsértés Kokos Luka testisértés, Haidel Mihály becsületsértés, Grigore V. Paveleán s t. becsületsértés, Rusz Mária becsületsértés, Léb Ábrahám testisértés, Curea Vaszilie becsületsértés, Bulbe Juon becsületsértés, Urián Sándor testisértés, Varga Rebeka becsületsértés, Biró Gergelyné becsületsértés, Kövendi Ferencz becsületsértés, Lékács Grigore becsületsértés, Varga Mihályné testisértés iránti bűnügyök.

Mégay Ferencz k. t. p. b. által.

Szabó János gyújtás, Varga Lajos s társai tolvajság, Jelinok Sámuel tolvajság, Dávid Pop Juonutz testi biztonság, Bela George s társai becsületbiztonság, Vulturariu Juon lui Simion testisértés, Urdea Dávid testi biztonság, Bödör András becsületbiztonság, Marha József István közintézetek, Nedela Dumitru tulajdonbiztonság, Bőjthe József testi biztonság, Schusztar Pál életbiztonság, Haller Matei becsületbiztonság, Becze János becsület biztonság, Bacsilla Trifár s t. tulajdon és becsületbiztonság iránti bűnügyök.

Dr. Dózsa Miklós k. t. p. b. által.

Ifj. Finta Miklós család, Nucza lui Vaszilie Mihai család, Vinczán Dumitru tolvajság, Morár Nyikulai tolvajság, Rézi István s t. tolvajság, Pap Juon s társai tolvajság, Berian Dumitru lopás, Pintye Alexa becsületsértés, Vádi Sándorné becsületsértés, Tartler Friderika becsületsértés, Ványolós Mátyás becsületsértés, Grama Jakab testi biztonság, Kacsó Mihály testi biztonság, Dietrich Mihály becsületsértés, Sándor Lajos hivatali kötelesség, Varró Lajosné becsületbiztonság, Pulka Tódor becsületbiztonság, Rab Samu István lopás, Muntyán Nyikuláj s t. lopás, Ferencz Antal becsületbiztonság, Csáki Alajos testi biztonság, Kun Péter becsületbiztonság, Márton Éva József lopás, Gootz Mihály testi biztonság, Velther Dorothea becsületsértés, Kovács Ignác s társai testisértés iránti bűnügyök.

IV. Tanács urbéri ügyekben.

Antalfy Gábor k. t. r. b. által.

A hét száz birák Russ községe e. koresmárlási jog elismerése, b. Vay Béla Orián Juon és 98 érdektársai e. szőlődezmá váltság, Szilágyi Samu és Popa Dumitru két belállomány s külső tartozmányaik, Pagotsán Pável s hat érdektársai Szilvási Miklós e. a hét belső telek s járuléka, a kir. fiskus Dán Stefan e. egy állomány iránti per újra felvétele, ugyanaz Renyikán Filep e. egy belállomány s küljáruléka, Nagy István s érdektársai özy. Csia Sámuelné és Deák Sig. e. egy urb. állományért.

Bécsi tőzsdei árkelet.

(Deczember 14 én.)

5% metallique	69.75
5% nemz. államkölesön	74.75
1860. államkötvény	109.70
Bankrészevény	1000 —
Hitelrészevény	236.25
London	110.65
Ezüst	105.90
Arany	5.25
Napoleon arany	889
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	77.50
temesi	76.75
erdélyi	75.60
horvát-slavon	80.—

Felelős szerkesztő:

KUTI ALBERT.

Főmunkatárs:

DOBAI ALBERT.

(6—*)

A m. királyi tekintetes TÖRVÉNYSZÉKEK és JÁRÁSBÍRÓSÁGOK becses figyelmébe ajánlja Imreh Sándor maros-vásárhelyi ev. ref. főtanodai könyvnyomdász jól berendezett hivatalos **nyomtatvány-raktárát**, a már ismert árjegyzék szerint.

Az Iktató-, Mutatókönyv, Irományjegyzék és Napló kemény merített papírra vannak nyomtatva.

A rovatos nyomtatványok a hmlgu Igazságügyminiszternek f. évi okt. 15-én közzétett rendelete szerint vannak kiállítva.

A megrendeléseket postafordultával teljesíti. — Raktárában 133-féle nyomtatványt tart készletben; a készletben nem levő nyomtatványokat is jutányosan és gyorsan elkészíti.

A ref. főtanodai könyvnyomda a kor kívánalmainak megfelelő újonnan hozott izletes betűkkel és diszletekkel gazdagon lévén ellátva: elvállal ez okon mindennemű diszunkákat is u. m.: **nász- és tánczvigami meghívókat; tánczrendeket, levélhomlokzatokat, névjegyeket** s mindennemű **diszes körzetes munkákat**, stb. stb. — A könyvnyomda egy **gyors-, két leg-** újabb szerkezetű kézi- és egy **simítószájtóval** van ellátva; ez utóbbin ugy a hivatalos, mint más magánmegrendelések szabályszerűen jól kisimíttatnak.

(79)

(2—3)

Hirdetmény.

Az ó-topliczai és mesterházi nemes birtokosok közös koresmajoga az **1875-ik év februárius 9-ik napjától kezdődőleg 3 vagy több évekre** haszonbérbe fog adatni.

Az árverezés megtörténik Szász-Régenben, az **1874-ik év deczember 22-ik** napján, alólirt irodájában, hol az árverezési feltételek addig is megtekinthetők.

Kikiáltási ár az eddigi évenkénti haszonbér, s az árverezni szándékozók kötelesek 10% bánatpénzt az árverezés előtt letenni.

Írásbeli ajánlatok is elfogadtatnak, de a bánatpénz ezekhez is melléklendő.

Szász-Régen, 1874. deczember 4-én.

Balogh Ferencz,
hites ügyvéd.